

Lauantai 5.7.2014
Lähetysseurat 15:30
Simo Peura

EVANKELIUMI ON ELÄMÄN VOIMA

Kansakoulun karttapallosta huomasi, että Afrikka sijaitsee jossain kaukana. Matka sinne ja takaisin olisi pitkä. Afrikka tuli kuitenkin lähemmäksi, kun lähetystyöntekijät vierailivat koululla. He kertoivat työstään namibialaisten keskuudessa ja näyttivät erikoisia esineitä. Kerrottu tuntui samaan aikaan sadulta ja todelta.

Kului lähes 50 vuotta ennen kuin sain käytännön tuntuman Afrikkaan ja lähetystyön todellisuuteen. Tansaniassa koin, mitä lähetystyön arki on. Jumalanpalveluskirjojen kääntämistä maasai-heimon kielelle. Jeesus-elokuvien näyttämistä pimenevällä savannilla. Terveystuhoon kehittämistä. Albinon elämän puolustamista. Kirkon työntekijöiden kouluttamista. Infuusionesteiden valmistamista maan kaikkiin sairaaloihin. Naisten aseman parantamista. Osuustoiminnallisten kassojen perustamista kyliin pienyritysten tueksi. Ja paljon muuta.

Tansaniassa kristinuskon sanoma on koko ihmistä varten. Evankeliumilla on annettavaa niin hengen kuin sielun ja ruumiinkin tarpeisiin. Sen tähtäyspisteenä on ihmisen kokonaisvaltainen hyvä. Lähetystyö on siten samaa sukua kuin Jumalan rakkaus. Se tähtää sielun autuuteen ja uskoon, jonka varassa voi etsiä Jumalan armoa ja sen rippeitä. Se tekee osalliseksi Jumalan hyvydestä. Se rohkaisee toimimaan lähimmäisen parhaaksi ja tekemään hyvää.

Viime vuosina onkin korostettu kirkon lähetystehtävän kokonaisvaltaisuutta. Ajatus ei ole silti uusi. Se omaksuttiin jo varhain lähetystyössä. Julistettiin sanomaa ylösnousseesta Kristuksesta mutta kehitettiin myös koulutusta ja terveydenhoitoa. Ja virheitäkin tehtiin. Ei välttytty länsimaisen ihmisen ylemmyydeltä ja itseriittoisuudelta, kun ei kysely eikä kuultu. Luultiin, että omaksumamme tavat, käytännöt ja näkemykset soveltuvat sellaisinaan muillekin.

Tänään lähetystyötä tehdään yhdessä, ja se suuntautuu kaikkialle maailmaan. Myös Suomeen. Maassamme elää enenevä määrä niitä, jotka eivät vielä tunne Kristusta tai sitten eivät enää tunne häntä. Suuri kysymyksemme on, mikä paikka kristinuskolla on suomalaisessa elämänmuodossa. Mitä voisimme oppia tansanialaisilta kristityiltä?

Yksi matkan mieleen painuneista hetkistä oli nuoren saarnaajan tapaaminen. Hänen vastuullaan oli pieni seurakunta. Saarnaaja asui vaatimattomassa talossa perheensä kanssa ja viljeli maatilkkua. Läheisellä mäenkumpareella oli yksinkertainen kirkko. Kysyimme, kuinka hän hoiti virkaansa? Saarnaaja kertoi, että joka päivälle oli varattu erityinen tehtävä: "keskiviikkona pidän kuoroharjoitukset, torstaina annan raamattuopetusta kirkossa, perjantaina on jälleen vuorossa kuoro, lauantaina kierrän kyläläiset ja kutsun heitä jumalanpalvelukseen, sunnuntaina pidän sen, ja maanantaina käyn uudestaan kyläläisten luona ja kysyn, miksi he eivät olleet jumalanpalveluksessa".

Kuulemani jälkeen ymmärsin, miksi kirkko kasvaa Tansaniassa. Työtä tehdään ruohonjuuritasolla, ihmiset ja heidän elämänsä kysymykset kohdaten.

Minua puhutteli myös tapaamieni tansanialaisten usko: sen tuoreus ja elävyys. Sanoma Kristuksesta on heille koko elämää kantava voima. Sen varassa he jaksavat päivästä toiseen. Evankeliumi tarjoaa tulevaisuuden toivon. Jos lähetystyö on kokonaisvaltaista, sellaista on myös evankeliumin vaikuttama usko. Siitä syntyvät afrikkalaisen kristillisyyden tuntomerkit: rohkeus, elämänilo ja kiitollisuus. Huomasinkin kyseleväni, olemmeko Suomessa kadottaneet jotain olennaista.

Niin, mitä uskon kokonaisvaltaisuus voisi tarkoittaa meillä Suomessa? - Hyvinvointivaltion epäkohtien paikkaamistako? Kehitysyhteistyöhön panostamista? Aineellisen hyvän edistämistä? Lienevät tärkeitä nämäkin näköalat, mutta eivät ne sittenkään riitä uskon sisällöksi.

Vuosi sitten tansanialainen piispa Andrew Gulle kävi luonamme vastavierailulla. Puheeksi tulivat kirkosta eroamiset. Jäsenet ovat tärkeitä hänenkin kirkolleen, sillä talous on jäsenten lahjoitusten varassa. Silti Gulle teki selväksi: "emme ole kiinnostuneet heidän rahoistaan vaan sieluistaan".

Eikö meidänkin pitäisi ajatella samalla tavalla, meidän, jotka murehdimme kirkon jäsenkatoa rikkaassa pohjoisessa. Oikea murhe ei ole kirkon talous vaan se, kuinka ihmisten sielujen käy. Täälläkin kristinusko ja evankeliumi ovat olemassa, jotta pelastuisimme. Evankeliumissa on meistä jokaisen tulevaisuus.

Eikö sittenkin ole niin että mekin tarvitsemme Kristusta joka päivä. Silloin, kun sairaus käy kimppuun ja hätä pakottaa huutamaan Vapahtajaa apuun. Silloin, kun elämä hymyilee ja on kiitollisuuden aika. Mutta myös silloin, kun elämä on tuiki tavallista arkea ilman suuria suruja tai murheita. Evankeliumi ehtymättömän armon lupauksineen on elämän voima kaikenlaisissa tilanteissa. Sen kautta nimittäin Kristus on kanssamme tänään. Ja sen kautta hän tulee luoksemme huomiseenkin.